

II

Klokken var næsten ti, og Hansine sad atter inde i Storstuen og stoppede Børnenes Strømper, da Emanuel kom hjem.

„Guds Fred herinde!“ sagde han med den Indtrædelseshilsen, som han havde optaget efter de gamle Bønder, og blev et Øjeblik staaende henne i Halvmørket ved Døren. Han holdt en slukket Lygte i den ene Haand, en Egekæp i den anden; det lyse Skæg bølgede forblæst ned over hans mørke, kutteagtige Vadmels-Kavaj, hvis Hætte han havde slaaet op over Hovedet.

„Er Niels kommen hjem?“

„Nej, jeg har ikke hørt nogen.“

„Heller ikke Abelone?“

„Nej.“

„Stakkels Barn! Hun vil faa Møje med at kæmpe sig op mod Blæsten. Det er jo blevet en halv Orkan . . . og et Mørke, saa man ikke kan se Haanden for sig. Nede under Aasen blæste min Lygte ud; jeg havde sandelig nær ikke fundet Vejen. — Naa, alting frist', Hjemmet bedst!“

Han satte Lygten fra sig paa Bænken ved Døren og skilte sig af med Stok og Kappe.

„Og nu kan du tro, jeg har nyt at fortælle dig!“ fortsatte han oprømt, idet han nærmede sig og pustede paa sine blaafrosne Fingre. Først, da han naaede helt hen til hende og vilde lægge Hænderne om hendes Hoved for at trykke Genkomstkysset paa hendes Pande, lagde han Mærke til hendes urolige og fraværende Ansigtudtryk.

„Men hvad er der, bedste Ven? Der er da ikke hændet noget?“

Hun søgte sig en anden Strømpe ud af Bunken, der laa foran hende paa Bordet, og sagde i et Tonefald, hvori der sporedes en tilbageholdt Anklage: